

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce **M.K.**, zast. Mgr. Tiborem Stanem, advokátem, Ústecká 704, Tábor, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí ČR**, Vršovická 65, 100 10 Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2009, č. j. 580/180/ENV/09,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 4. května 2009, č.j.: 580/180/ENV/09 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tibora Stana, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal podanou žalobou zrušení v záhlaví rozsudku označeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava, ze dne 24. února 2009, čj. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.042/09/VPD, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení ve věci zabavení dvou exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858, jednoho exempláře papouška šedého (žako) označeného kroužkem NL 232211, jednoho exempláře kakadu moluckého označeného drátem na pravém běháku místo kroužku, dvou exemplářů ary zelenokřídlého označených kroužky 089607 a 089683 a dvou exemplářů ary zelenokřídlého bez označení, podle § 34 odst. 2 zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním

obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon CITES“) panu V.N.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvostupňové usnesení České inspekce životního prostředí (dále jen inspekce), oblastního inspektorátu Ostrava, ze dne 24. února 2009, čj. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.042/09/VPD žalovaný nejprve uvedl, že žalobce ve svém odvolání ze dne 24. února 2009 zaměnil dva exempláře druhu amazoňan kubánský (č. kroužků CZ032857 a CZ032858), ke kterým uplatňoval vlastnické právo v rámci správního řízení o jejich zabavení V.N. (řízení podle § 34 odst. 2 zákona CITES), za dva exempláře kakadu palmového s č. kroužků č. CS931006 a č. JN80-125 a jeden exemplář kakadu moluckého s registračním listem č. 1927/2321/03Pla/355. Vlastnictví ke dvěma exemplářům amazoňana kubánského (č. kroužků CZ032857 a CZ032858) tvrdil již ve svém podání ze dne 31. července 2008, kdy žádal o přiznání postavení účastníka podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“) v řízení o zabavení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dále konstatoval, že v odvolání uváděné exempláře kakadu palmového nebyly předmětem správního řízení o zabavení dle § 34 odst. 2 zákona CITES panu V.N. a žalobcovu argumentaci jejich vlastnictvím jako předpokladem účastenství v řízení proto považoval za zcela irelevantní. Stran žalobcova tvrzeného vlastnictví jednoho exempláře kakadu moluckého s registračním listem č. 1927/2321/03Pla/355 žalovaný v rozhodnutí uvedl, že nelze jednoznačně prokázat, že by tento exemplář byl totožný s exemplářem kakadu moluckého, jenž byl V.N. zabaven, protože tento exemplář nebyl nezaměnitelně označen, nýbrž místo kroužku měl na pravém běháku pouze drát. Dle názoru žalovaného tedy nemůže žalobce vlastnictví nijak prokázat, neboť tento exemplář nelze jednoznačně přiřadit k uvedenému registračnímu listu. K žalobcově tvrzení uvedenému v odvolání, že uvedené exempláře zabavené V.N. byly u tohoto jen deponovány, žalovaný dodal, že není jednoznačné, jaké exempláře má žalovaný na mysli. Rozuměl-li žalobce v podaném odvolání deponovanými exempláři dva exempláře kakadu palmového a jeden exemplář kakadu moluckého, považuje žalovaný takovou námitku za irelevantní. Měl-li žalobce deponovanými exempláři na mysli dva exempláře amazoňana kubánského, na základě jejichž tvrzeného vlastnictví se domáhal přiznání postavení účastníka řízení, konstatoval žalovaný, že V.N. nikdy neprohlašoval, že by tyto exempláře měl v deponaci. K tomu žalovaný dodal, že tyto exempláře získal V.N. od J.Z.

Žalobce ve své žalobě namítá, že napadené rozhodnutí nelze opřít o důkazní situaci, tak jak byla zajištěna inspekcí, oblastní inspektorát Ostrava, při prohlídce jiných prostor dle příkazu ze dne 16. 6. 2008, čj. OL-1331/TS-16/2007, která byla provedena u pana V.N. při níž byly zadrženy dne 17. června 2008 kromě jiného i dva exempláře amazoňana kubánského dle registračního listu č. 723 - samice č. kroužku CZ032857 - a dle registračního listu č. 757 - samce č. kroužku CZ032858 - , dále pak kakadu moluckého dle registračního listu č. 1927/2321/03Pla/355, které posléze inspekce, oblastní inspektorát Ostrava, rozhodnutím čj. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.0387/08/VPD, V.N. dne 15. srpna 2008 zabavila.

Žalobce uvedl, že správní řízení vedené pod sp. zn. 000378/A -10, jakož i napadené rozhodnutí čj. 580/180/ENV/09, považuje za nezákonné a zcela v rozporu s ustanovením § 34 zákona CITES. Dále tvrdil, že ani odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá v tomto ustanovení oporu a navíc se dle jeho názoru nevztahuje k tomu, co je předmětem výroku napadeného rozhodnutí a namítl, že napadené rozhodnutí v podstatě odůvodňuje vyvlastnění exemplářů, k nimž se žalobce hlásí jako vlastník. Žalovaný v napadeném rozhodnutí

zpochybňuje žalobcovo vlastnictví těchto exemplářů a jeho účastenství v řízení, ačkoli ve smyslu platného správního řádu musí být žalobce jako vlastník dotčených exemplářů považován za účastníka řízení.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné také proto, že bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 34 odst. 2 zákona CITES, neboť nebyla dodržena zde stanovená šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí o zabavení a dle názoru žalobce přitom není možné rozhodnutí po uplynutí této lhůty vydat a zhojit tak protiprávní stav řízení.

Dle názoru žalobce bylo dále prokázáno, že V.N. měl uvedené exempláře v deponaci, pročez byly pochybnosti ve smyslu § 34 zákona CITES vyjasněny a postup správního orgánu byl od tohoto okamžiku nezákonný.

Ve vyjádření k žalobě setrval žalovaný na svém žalobou napadeném rozhodnutí, které shledal zákonným a věcně správným. Dále v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí nelze opřít o důkazní situaci, jak byla zajištěna inspekcí při prohlídce provedené u V.N., žalovaný uvedl, že tuto považuje za zcela nekonkrétní a poukázal na zákonnou úpravu pravomoci inspekce při výkonu kontroly nad dodržováním práva Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů a zákona CITES. K tomu žalovaný dodal, že protokol z provedené kontroly považuje za důkaz pořízení v souladu se zákonem.

K žalobní námitce, že je správní řízení vedené pod sp. zn. 000378/A -10, jakož i napadené rozhodnutí čj. 580/180/ENV/09, nezákonné a zcela v rozporu s ustanovením § 34 zákona CITES, žalovaný konstatoval, že usnesením inspekce - potvrzeným žalovaným v odvolacím řízení - bylo rozhodnuto pouze o existenci či neexistenci postavení žalobce jako účastníka hlavního řízení. Žalovaný tedy v žalobou napadeném rozhodnutí nerozhodoval podle ustanovení § 34 zákona CITES, jak se mylně domnívá žalobce. Žalobce proto nemůže směřovat své námitky proti rozhodnutí inspekce ze dne 16. března 2009 čj. ČIŽP/49/OOP/SR01/0811620.046/09/VPD, kterým byly předmětné exempláře zabaveny V.N. podle § 34 odst. 2 zákona CITES.

K námitce žalobce, že ve smyslu platného správního řádu musí být vlastník zabavených exemplářů považován za účastníka řízení a že žalovaný svým rozhodnutím zpochybňuje žalobcovo vlastnictví a účastenství v řízení, uvedl žalovaný, že podle ustanovení § 34 odst. 2 zákona CITES je inspekce oprávněna zabavit exemplář, který je mj. držen v rozporu se zákonem CITES, nebyl zaregistrován podle § 23 tohoto zákona, nebo exemplář, u něhož nebyl prokázán původ podle zákona CITES. Konkrétní exempláře proto mohou být zabaveny držiteli, přičemž správním orgán není povinen zkoumat vlastnický vztah k předmětným exemplářům. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nijak neprokázal, že by měl V.N. předmětné exempláře v deponaci. V.N. do protokolu z kontroly ze dne 17. 8. 2008 uvedl, že dva exempláře amazoňana kubánského označené kroužky CZ 032857 a CZ 032858 získal darem od J.Z. a tvrzení o deponaci předmětných exemplářů neobsahuje ani žádné z dalších vyjádření V.N., vzešlých z průběhu správního řízení.

Žalovaný dále konstatoval, že v odvolání proti usnesení inspekce ze dne 24. února 2009, jímž inspekce žalobci nepřiznala postavení účastníka řízení, se žalobce odkazoval na své vlastnictví ke dvěma exemplářům kakadu palmového s čísly kroužků č. CS931006 a č. JN80-125 a k jednomu exempláři kakadu moluckého s registračním listem č. 1927/2321/03/Pla/355, jehož totožnost s exemplářem, který byl V.N. zabaven, nelze

jednoznačně prokázat, neboť tento exemplář nebyl nezaměnitelně označen, když měl místo kroužku na pravém běháku pouze drát. Ani jeden z exemplářů kakadu palmového přitom nebyl předmětem správního řízení o zabavení vedeného s V.N.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí nelze opřít o důkazní situaci, tak jak byla zajištěna inspekci při prohlídce jiných prostor dle příkazu ze dne 16. června 2008 V.N. Žalobce blíže nekonkretizoval případné nesrovnalosti mezi stavem zachyceným v protokolu o kontrolním zjištění a skutkovou stránkou napadeného rozhodnutí. Soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou, neboť v případě exemplářů, jejichž vlastnictví žalobce tvrdí, neshledal rozpory mezi skutkovou stránkou vzatou za základ rozhodnutími správních orgánů obou stupňů a závěry inspekce o stavu zdokumentovaném v protokolu o kontrolním zjištění při výše zmíněné prohlídce.

K žalobní námitce, podle níž je napadené rozhodnutí nezákonné pro rozpor s ustanovením § 34 zákona CITES, soud konstatuje, že zmíněné ustanovení upravuje pravomoc a postup orgánů státní správy pro zadržení a zabavení exemplářů požívajících ochrany podle tohoto zákona. Na základě tohoto ustanovení tedy rozhodovala inspekce o zabavení předmětných exemplářů v hlavním řízení, jehož účastníkem se žalobce domáhá stát. Nelze tedy než přisvědčit žalovanému, že v napadeném rozhodnutí žalovaný rozhodoval pouze o existenci žalobcova účastnictví, nikoli tedy podle ustanovení § 34 zákona CITES, jež bylo aplikováno v rozhodování o předmětu hlavního řízení. Námitka je proto nedůvodná.

Obdobně lze souhlasit s žalovaným stran žalobcovy námitky, že nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí uvedená v ustanovení § 34 zákona CITES. Uvedená šedesátidenní lhůta se - podle znění účinného v době zabavení - vztahovala k vydání rozhodnutí o zabavení exempláře. Jedná se tedy opět o úpravu postihující předmět hlavního řízení, nikoli tedy k rozhodování o žalobcově účastnictví v tomto řízení.

Žalobce dále spatřoval nezákonnost správního řízení v tom, že napadené rozhodnutí zcela zpochybňuje jeho vlastnictví a tudíž účastnictví v řízení, když by za účastníka měl být bez dalšího vždy považován ten, jenž dotčené exempláře vlastní. Žalobce tuto námitku bez úspěchu uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí inspekce. Žalovaný námitku vlastnictví dvou exemplářů amazoňana kubánského (označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858) - a jejich pouhého deponování u V.N. -, kterou odůvodňoval žalobce své účastnictví v řízení, odmítl toliko s poukazem na to, že V.N. nikdy tuto skutečnost neprohlašoval.

Žalobce se podanou žalobou obrací proti výsledku správního řízení vedeného v otázce jeho účastnictví v řízení o zabavení, tj. ve věci rozhodování podle § 28 odst. 1) správního řádu. Žalobce zde napadá rozhodnutí vydané na základě tohoto ustanovení. Uvedené ustanovení stanoví, že „za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak“. V této souvislosti je třeba připomenout názor Nejvyššího správního soudu publikovaný v rozhodnutí čj. 2As 8/2008 – 39 ze dne 19. května 2008: „Postup, kdy o tvrzeném účastnictví nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole“. Proto k tomu, aby nemuselo být rozhodováno o účastnictví podle § 28 správního řádu, nesmí být na místě o možném

účastenství jakákoli pochybnost. V opačném případě je správní orgán povinen usnesení o účastenství vydat. Inspekce tedy postupovala v souladu se zákonem, rozhodla-li (poté, co jí tak bylo uloženo v rozhodnutí o odvolání v hlavním řízení) usnesením dne 24. února 2009 o žalobcově účastenství, neboť zde ve smyslu ustanovení § 28 správního řádu jednoznačně vznikla pochybnost. Ke kritériím rozhodování o účastenství podle výše uvedeného ustanovení, resp. podle odpovídající předešlé právní úpravy (§ 14 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení) se dále vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 600/99, v němž konstatoval, že k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý (hmotněprávní) předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, o kterém bude teprve jednáno ("*jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny*") nebo dokonce tvrzení, "že může být rozhodnutím ve svých právech (...) přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak". Dle názoru Ústavního soudu úprava účastenství obsažená ve správním řádu vychází z procesního pojetí účastníka. Správní orgán zde má osobě tvrdící účastenství toto postavení přiznat, ledaže se prokáže opak. Takové tvrzení musí být vyvráceno a podloženo silou procesního rozhodnutí. Za klíčové však soud považuje, že je to správní orgán, který nese břemeno důkazu o tom, že dotyčný účastníkem řízení není (srov. Vedral, J. *Správní řád, komentář*, 2. vydání Praha, Polygon 2012, str. 342).

Ze správního spisu, který obsahuje jednak dokumentaci hlavního řízení o zabavení exemplářů zadržených inspekci u V.N., jednak dokumentaci vedlejšího řízení o účastenství žalobce, vyplývá, že zatímco při kontrole provedené u V.N. dne 17. června 2008 byla mimo jiné zjištěna přítomnost dvou živých exemplářů amazoňana kubánského označených kroužky CZ 032857 a CZ 032858 bez příslušných registračních listů, registrační listy č. 757 a č. 723 k těmto exemplářům byly naproti tomu při absenci exemplářů samotných předloženy žalobcem při kontrole provedené dne 18. června 2008 v Táboře. Tyto skutečnosti potvrzuje zejména protokol o kontrolním zjištění pořízený z kontroly provedené u V.N. dne 17. června 2008 a protokol o kontrole uskutečněné u žalobce o jeden den později oblastním inspektorátem inspekce v Českých Budějovicích. V protokolu pořízeném při prohlídce u V.N. byl tento ve vztahu ke dvěma shora uvedeným exemplářům označen jako držitel a vlastník, přičemž o jejich původu se uvádí, že je V.N. získal darem od J.Z. bez registračního listu. Z protokolu o kontrole provedené inspekci (oblastní inspektorát České Budějovice) o den později u žalobce (v Táboře) se podává, že k oběma exemplářům byly žalobcem předloženy originály registračních listů a že oba na místě nenalezené exempláře byly žalobcem „deponovány“ u J.Z. Z registračních listů ke dvěma exemplářům amazoňana kubánského č. kroužků CZ 032857 a CZ 032858, jež jsou ve správním spise v notářsky ověřené kopii založeny a jež v kopii těchto kopií doložil spolu s prvním podáním ze dne 31. 7. 2008 vůči inspekci sám žalobce, vyplývá, že v souvislosti s poslední změnou vlastníka (držitele ve smyslu tehdy platné úpravy zák. č. 16/1997 Sb.) shora uvedených exemplářů, provedenou v obou případech dne 19. 8. 2002, byl ke dni 28. července 2008 jako držitel (vlastník) zapsán žalobce. Žalovaný přitom tuto skutečnost ze správního spisu znal. Soud proto bere za prokázané, že se oba exempláře do držení V.N. dostaly, aniž by došlo ke změnám v registračních listech a k jejich předání. Stranou zůstává otázka jednoho exempláře kakadu moluckého označeného drátem na pravém běháku místo kroužku, jehož totožnost nebylo možno pro absenci jakýchkoli identifikačních znaků určit.

Soud je toho názoru, že směřuje-li správní řízení k zabavení věci, měl být účastníkem takového řízení i její vlastník. Jedná se zde totiž o účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, jemuž je jako dotčené osobě rozhodnutím jeho určité právo (zde vlastnické) zrušováno. Měly-li správní orgány obou stupňů za vlastníka shora uvedených exemplářů V.N., byl tento

předpoklad žalobcovými námitkami vlastnictví (uplatňovanými jak v průběhu hlavního řízení i v řízení o účastnictví) a předložením originálů registračních listů značně zpochybněn. Podle ustanovení § 23 odst. 9 zákona CITES je převod exempláře podléhajícího registraci bez platného dokladu neplatný. Za stavu, kdy poslední záznam o vlastníkovi v registračních listech zněl na žalobce a ten také jejich originály měl k dispozici, bylo třeba o vlastnictví V.N. k exemplářům přinejmenším pochybovat. Pokud žalobce tvrdil vlastnictví k zabaveným exemplářům, bylo proto ve vztahu k jeho případnému účastnictví prvořadým úkolem správního orgánu vyvrátit toto tvrzení, když mu postavení účastníka nepřiznal. S žalobcem namítaným vlastnictvím se správní orgán prvního stupně vypořádal pouze vyjádřením, že pro odebrání exemplářů není podstatné, zda je žalobce jejich vlastníkem či není. Důvody pro přiznání účastnictví tedy nijak nevyvrátil. Tento nedostatek neodstranil ani žalovaný ve svém rozhodnutí o žalobcově odvolání proti nepřiznání účastnictví, když k námitce toliko uvedl, že V.N. nikdy neprohlašoval, že by exempláře měl v deponaci.

S argumentací žalovaného uplatněnou ve vyjádření k žalobě, že žalobce nijak neprokázal, že by měl V.N. předmětné exempláře v deponaci, soud nesouhlasí s poukazem na to, že skutečnost, že zde účastenský vztah není, musí prokázat správní orgán. S tvrzením žalovaného, obsaženým ve vyjádření k žalobě, že správní orgán není povinen zkoumat vlastnický vztah k předmětným exemplářům, resp. že podstatné je pouze to, kým je v rozporu se zákonem právě držen, lze souhlasit pouze co do účelu zákona CITES a ve vztahu k právě kontrolovanému subjektu. Nelze tím však a priori odepřít účastenská práva osobám, které své účastentství tvrdí, aniž by tato pochybnost byla správním orgánem spolehlivě rozptýlena a tvrzení vyvráceno. V posuzovaném případě proto správní orgán měl buďto prokázat, že žalobce vlastníkem a tudíž i účastníkem není, nebo mu postavení účastníka přiznat. Pokud by přitom dokazování, že žalobce být účastníkem nemá, mělo být neúměrně náročné, je třeba postupovat tak, jak je nastíněno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, čj. 2 As 12/2008 – 63, podle kterého *„dokazování v řízení podle § 14 správního řádu z roku 1967 (§ 28 odst. 1 správního řádu z roku 2004), směřující k posouzení, zda osobě svědčí postavení účastníka řízení, má své limity a nemůže být natolik obsáhlé a blízce související s předmětem meritorního řízení, aby de facto předjímalo konečné rozhodnutí. V takovém případě je namístě osobu tvrdící své účastentství (preventivně) účastníkem řízení učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení, za současného vypořádání všech námitek, na nichž osoba své účastentství stojí“*.

Na shora vyjádřeném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobce zaměnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dva exempláře amazoňana kubánského označené kroužky CZ 032857 a CZ 032858, k nimž v předchozím řízení tvrdil své vlastnické právo, za jiné exempláře. Žalovaný si této skutečnosti byl plně vědom, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí o odvolání žalobce. Soud proto posledně uvedenou námitku žalobce, uznal jako důvodnou.

Z důvodů shora rozvedených dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, pročež je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek ve výši 2000,-Kč a za náklady zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 2100,-Kč a dva související paušální poplatky po 300,-Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v celkové výši 6800,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková